

De keuze

In deze tijd van neo-liberalisme en een uit de bocht gevlogen participatiemaatschappij, heel veel verschillende stenen en weinig cement...

dichtgetimmerde protocollen met de hamer van de indekcultuur....

sta ik in de Jumbo en probeer een druppel te zijn

op een gloeiende plaat door verbinding te zoeken met de ander.

Als ik te veel over die druppel ga nadenken, zet de verdamping onmiddellijk in.

Gelukkig denk ik tegelijkertijd ook aan: *"Wie het kleine niet eert, is het grote niet weerd".....*

"Wie één mens redt..." (raakt) redt de hele wereld....en het sneeuwbaaleffect.

Dus laat ik mensen respectvol in hun ruimte als ik mijn winkelwagentje relaxed door de boodschappengangen navigeer.

Toch ook wel prettig, ondanks soms beslagen brillenglazen,

dat de mondkapjes ervoor zorgen dat als je elkaar aankijkt er direct oogcontact is.

Een vriendelijk knikje is dan snel gemaakt.

Bij gelijk aankomen nog iemand voor laten gaan bij de maaltijdsalades en dan herken ik even later bij 4 broodjes voor een euro de fruitman, die elke week bij ons aan de deur komt.

Ik stel mij open voor een gesprekje en hij gaat erop in.

Achter het heen en weer lopen van zijn auto naar onze voordeur, ontmoet ik nu iemand die vlakbij woont en het nodige meegemaakt heeft.

We raken elkaar...gedragen door het relativisme van de humor.

Dan nader ik de kassa en zie lange, lange rijen.....Mijn wagentje zit goed vol en ik ga in de rij staan.

Dan zie ik achter mij een vrouw met een paar boodschapjes en zeg: *"Ga jij maar voor mij..."*

"Nee joh...dat hoeft niet" zegt ze.

Ik bedenk mij of ik zal stoppen of doorgaan.

Ik ga door: *"Nee.. toe maar..."*(Waarom zeg ik "nee"?)

"O, wat lief" zegt ze en ze gaat voor me staan.

Ik zie enkele andere ogen nu strak naar mij kijken....afkeurend of goedkeurend?

Aan mij de keuze, want ik kan natuurlijk nu niet de rijen bij langs om het zichtbaar te maken.

Dan zou het onleefbaar worden.

Ik kies voor goedkeurend met een bodempje...*"Ze vinden het toch wel goed?"*

Dan denk ik ...*"Zo...nu ben ik aan de beurt"*.

Ik kijk nog één keer om en zie een man met twee gebakjes.

Mijn boodschappen liggen al op de band.

Mijn ik is kort in gevecht met de man die wat te vieren heeft.

Hij heeft gezien dat ik degene, die voor hem stond, voor heb laten gaan.

Hij kijkt mij kort aan en slaat dan zijn ogen naar zijn taartjes.

Aan mij de keuze...Ga ik voor mezelf? Of ga ik voor hem? Of is er geen verschil?

Ik feest eventjes mee en laat hem voor. Hij is zichtbaar blij.

Gelukkig staat nu een tot de nok toe gevuld winkelwagentje achter mij.

Afgelopen zondag 25 april, sta ik weer in de rij met behoorlijk wat boodschappen, ben aan de beurt en zie een vrouw achter mij met een paar artikelen.

Kort daarvoor had ik al op mijn telefoon gezien dat het tien over half vijf was. Om kwart voor

vijf begon Feyenoord-Vitesse!!

Mijn Feyenoord....en inderdaad....op dit moment is niets sterker dan dat ene woord...Zij kijkt mij aan... ik kijk kort terug en sla mijn ogen naar mijn boodschappen...mij verheugend op de wedstrijd.

Wat een feest!